

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. V.**, bývajúcí v Prešove, K., zastúpeného JUDr. I., advokátkou, so sídlom v Košiciach, Š., proti žalovanému: **G. s.r.o.**, so sídlom v Prešove, K., IČO: X., zastúpenému advokátskou kanceláriou M. s.r.o., so sídlom v Košiciach, Ž., IČO X., **o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12 Cpr 6/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 22. júla 2015 sp. zn. 3 CoPr 1/2015, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 12. novembra 2014 č. k. 12 Cpr 6/2012-353 určil, že skončenie pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným na základe výpovede žalovaného z 8. novembra 2011 je neplatné a pracovný pomer naďalej trvá. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný nepreukázal, že došlo k reálnej organizačnej zmene, na základe ktorej bola žalobcovi daná výpoveď z pracovného pomeru. Žalovaný až vo svojom druhom vyjadrení predložil rozhodnutie zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov, ktorý je datované 8. novembra 2011. Tieto skutočnosti vzbudzujú pochybnosti o postupe žalovaného ako zamestnávateľa pri organizačnej zmene, lebo organizačná zmena musí existovať pred výpoveďou zamestnancovi. Žalobcovi bola doručená výpoveď 8. novembra 2011 bez toho, aby predtým mu bolo predložené rozhodnutie o znížení stavu zamestnancov. Výpovedi predchádzali sťažnosti žalobcu zo 7. novembra 2011 a rozhovory s nadriadenými, že na pracovisku nemôžu byť dvaja zamestnanci, ktorí sú v blízkom vzťahu. Nebolo preukázané z výpovedí vtedajšieho štatutárneho zástupcu spoločnosti žalovaného pána B., že by medzi ním a žalobcom sa uskutočnil rozhovor týkajúci sa nadbytočnosti zamestnancov v danom úseku. Výpoveď svedka B. je v kontexte rozhodnutia zamestnávateľa o znížení

počtu zamestnancov rozhodujúca. On sám vo svojej výpovedi uviedol, že žalobca nebol tímový hráč, nemal priateľské nastavenie voči nadriadeným a táto skutočnosť žalobcu diskvalifikovala ako zamestnanca. Prvou okolnosťou rozhodujúcou pre vyhotovenie žaloby je, že rozhodnutie zamestnávateľa o znížení počtu zamestnancov časovo predchádzalo výpovedi vo vzťahu k čomu sú v prejednávanej veci pochybnosti. Ďalšou podmienkou je, že na miesto prepusteného zamestnanca nenastúpi v lehote troch mesiacov niekto iný. Pracovný pomer žalobcu mal skončiť uplynutím trojmesačnej výpovednej lehoty, teda koncom januára 2012. Ing. R. pracoval v spoločnosti od 1. marca 2012. Nie je pritom dôležitý názov pracovného miesta a obsah práce jednotlivého zamestnanca. Zo svedeckých výpovedí vyplýva, že podstatnú časť práce žalobcu vykonáva doposiaľ Ing. R. a s náplňou činnosti žalobcu. Priame pokyny mu dáva p. J., ktorý je na čele finančného oddelenia napriek tomu, že Ing. R. má pracovať na logistickom oddelení. Skutočnými dôvodmi výpovede zo strany žalovaného je osoba samotného žalobcu a nespokojnosť nadriadených so žalobcom ako s osobou, jeho prístupom k práci, nepriateľským naladením voči nadriadeným a sťažnosťami, ktoré podával, ako aj okolnosť, že medzi ním a svedkyňou S. bol blízky vzťah, ktorý podľa zamestnávateľa nie je prípustný na pracovisku. Žalovaný tak výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce zastiera skutočný dôvod výpovede, a preto je žaloba dôvodná. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove uznesením z 22. júla 2015 sp. zn. 3 CoPr 1/2015 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vychádzal zo zistenia, že sú dané dôvody na zrušenie tohto rozsudku prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p., nakoľko v prejednávanej veci došlo k odňatiu účastníkovi (žalovanému) konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv podľa Občianskeho súdneho poriadku. Je ním nielen procesný postup súdu, ale aj jeho rozhodnutie, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť svoje práva. Odňatím možnosti konať pred súdom v prejednávanej veci spočívalo v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne rozhodnúť o predmetnej žalobe na vyslovenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, pričom je potrebné odstrániť rozpory v tvrdení žalobcu ohľadom nadbytočnosti zamestnancov, vyhodnotiť rozhodnutie o organizačnej zmene a prípadne doplniť dokazovanie

výpoved'ou svedka Ing. R., ktorého výpoveď považuje odvolací súd za kľúčovú, pretože práve on mal podľa tvrdení žalobcu prevziať jeho hlavnú pracovnú náplň.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol, aby dovolací súd uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odvodzoval z ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. t. j., že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom a dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. t. j., že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je nepochybné, že tento súd vyhodnotil dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa odlišne od súdu, ktorý toto dokazovanie vykonal. Ak odvolací súd v závere svojho rozhodnutia uviedol, že okresný súd z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci nedostatočne zistil skutkový stav nezodpovedá to obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu a z neho vyplývajúce rozdielnosti v posúdení veci prvostupňovým a odvolacím súdom. Táto rozdielnosť spočíva v skutkových záveroch o tom, čo bolo dôvodom výpovede danej žalobcovi, či tejto výpovedi predchádzala organizačná zmena vykonaná zákonom predpísaným spôsobom a či k organizačnej zmene vôbec došlo. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd však vyhodnotil vykonané dokazovanie a z neho vyplývajúce nesprávne skutkové zistenia súdu prvého stupňa bez toho, aby nariadil pojednávanie v súlade s § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a dokazovanie prehodnotil sám spôsobom odlišným od súdu prvého stupňa. Táto povinnosť vyplýva odvolaciemu súdu z ustanovenia § 213 ods. 3 O.s.p. Takýmto spôsobom odvolací súd nepostupoval a dovolateľovi odňal právo vyplývajúce z § 122 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 115 ods. 1 O.s.p. t. j. byť prítomný pri vykonávaní dôkazov a v nadväznosti na ustanovenie § 123 O.s.p. vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukazuje na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a odôvodňuje ním svoje rozhodnutie o zrušení rozsudku súdu prvého stupňa. Je však zrejmé, že z odôvodnenia jeho rozhodnutia tento dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyplýva. Odvolací súd uvádza dôvod zrušenia rozhodnutia prvostupňového súdu uvedený v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a konštatuje, že prvostupňový súd vyhodnotil skutkový stav jednostranne. Je nepochybné, že odvolací súd v skutočnosti nevytýka súdu prvého stupňa, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, ale vytýka mu to, že ustanovenie právneho predpisu nesprávne aplikoval, teda vytýka mu nesprávne hodnotenie dôkazov. Ak

odvolací súd nevykonával dokazovanie, nebol daný záver o nesprávnych skutkových zisteniach, keďže hodnotiť vykonané dôkazy môže len súd, ktorý ich vykonával. Len vtedy je zachované právo účastníkov konania vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Ak odvolací súd bol toho názoru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, nebol samotný tento názor odvolacieho súdu dôvodom na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ale na jeho zmenu. To platí aj v prípade, ak bol odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom dokazovaní nebolo použité (§ 213 ods. 2 O.s.p.). Postupom odvolacieho súdu, keď namiesto zmeny zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa, došlo k odňatiu možnosti žalobcu domáhať sa v budúcnosti a nápravy nepriaznivého rozhodnutia v prejednávanej veci v dovolacom konaní. Totiž súd prvého stupňa je v zmysle § 226 O.s.p. viazaný názorom odvolacieho súdu, pokiaľ ide o skutkové ako aj právne okolnosti prejednávanej veci a nemôže sa odchyliť od takto vysloveného názoru. Totožné závery vyplývajú aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 180/2013 z 21. augusta 2013 a 7 Cdo 255/2012 z 23. októbra 2013. Najmä v rozhodnutí sp. zn. 7 Cdo 255/2012 sa zdôrazňuje povinnosť odvolacieho súdu rozhodnúť zákonom predpísaným spôsobom o podanom odvolaní. K zrušeniu rozhodnutia môže odvolací súd pristúpiť len vtedy, ak nie sú podmienky pre potvrdenie alebo pre zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa, čo sa v prejednávanej veci nestalo.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie odmietnuť a zdôraznil správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania má dovolanie osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť

právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu nie však v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania pripúšťa zákon.

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia (v prípadoch stanovených zákonom) z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstáť z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom vymedzení zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania, alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd, alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania; dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu.

V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/], na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu

na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

V predmetnej veci nejde o žiaden z prípadov uvedených v § 239 ods. 1, 2 O.s.p., a preto je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z tohto zákonného ustanovenia vyvodit' nemožno.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a-g/ O.s.p., teda, či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Vady uvedené v § 237 ods. 1 písm. a-e, g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

S prihliadnutím na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu a vytýkané nedostatky sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či v dôsledku postupu nižších súdov nebola žalobcovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237

ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva, napr. môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom.

Po preskúmaní obsahu spisu dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd v prejednávanej veci svojim postupom neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Z ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p. vyplýva kompetencia odvolacieho súdu zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom alebo ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Tieto dôvody uviedol v prejednávanej veci odvolací súd vo vzťahu k svojmu zrušujúcemu rozhodnutiu.

Nepreskúmateľnosť rozhodnutia prvostupňového súdu videl odvolací súd aj v tom, že skutkové zistenia tohto súdu nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu a poukazom aj na potrebu dokazovanie doplniť vykonaním ďalších dôkazných prostriedkov. Ťažisko odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu teda nespočíva v hodnotení dokazovania vykonaného na súde prvého stupňa, ale v poukazaní na neúplnosť skutkových zistení a vyslovenie pochybnosti o správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa v závislosti na vykonanom dokazovaní. Keďže myšlienkový a rozhodovací proces odvolacieho súdu nebol založený len na hodnotení dôkazov nemožno konštatovať, že jediný záver, ktorý mohol odvolací súd v prejednávanej veci prijať, bola nutnosť nariadiť vo veci pojednávanie a opakovať alebo doplniť dokazovanie vlastnou činnosťou odvolacieho súdu. Nemožno sa stotožniť s názorom dovolateľa, že v prejednávanej veci odvolací súd vyslovil jednoznačný záver v podobe právneho názoru, ktorý je v zmysle § 226 O.s.p. pre súd prvého stupňa záväzný, ako aj s názorom, ktorý (inter alia) prezentuje žalobca v dovolaní a ktorý spočíva v tom, že konanie na súde prvého stupňa po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie bude nevyhnutne viesť k preňho nepriaznivému rozhodnutiu prvostupňového súdu. S týmto názorom nie je možné sa stotožniť, nakoľko odvolací súd v pokynoch ktoré adresoval

prvostupňovému súdu, uviedol aj nutnosť doplnenia dokazovania opätovným výsluchom svedka Ing. R., ktorého výpoveď je vo veci kľúčová a vykonanie takéhoto dôkazu má objasniť okolnosť, ktorou argumentuje žalobca v tom zmysle, že tento svedok prevzal hlavnú pracovnú náplň žalobcu, a preto rozhodnutie o organizačnej zmene, ktoré bolo základom pre výpoveď z pracovného pomeru danú žalobcovi bolo len účelové.

Nemožno sa stotožniť taktiež s názorom dovolateľa spočívajúcim v tom, že odvolací súd v prípade nariadenia pojednávania a doplnenia alebo opakovania dokazovania v štádiu odvolacieho konania by dospel k zmeňujúcemu rozhodnutiu v prejednávanej veci, čo by zachovalo prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) v prospech žalobcu. Takýto záver je len hypotetický a nemožno ho prijať bezpečne práve so zreteľom na konkrétnu formuláciu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa neobmedzil len na striktné záväzný pokyn súdu prvého stupňa pokiaľ ide o vykonávanie dôkazov alebo ich hodnotenie, ale otvoril aj priestor pre dokazovanie, ktoré môže viesť k skutkovým zisteniam, ktoré doposiaľ nemali bezpečnú oporu vo vykonanom dokazovaní a ktoré v konečnom dôsledku môžu byť pre žalobcu aj priaznivé.

Prejednávaná vec bola odvolacím súdom vrátená na ďalšie konanie, v ktorom bude môcť žalobca realizovať všetky svoje oprávnenia dané mu Občianskym súdnym poriadkom, a preto už v tejto okolnosti treba vidieť argument, že v skutočnosti k odňatiu žalobcovi konať pred súdom nedochádza.

Z pohľadu preskúmania, či v prejednávanej veci nedošlo k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je potrebné konštatovať, že uznesenie odvolacieho súdu spĺňa všetky náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. v nadväznosti na ustanovenie § 167 ods. 1, 2 O.s.p. Odvolací súd náležite vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k zrušeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na tieto dôvody nie je judikatúra uvádzaná dovolateľom špecificky (t.j. so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu) aplikovateľná v prejednávanej veci.

Za situácie, že nebola preukázaná existencia vady konania uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezaoberal sa dovolací súd vecnou správnosťou dôvodov o použitých odvolacím súdom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a pre vrátenie veci tomuto

súdu na ďalšie konanie a z týchto hľadísk (namietaných dovolateľom) vec neposudzoval. Keďže dovolanie žalobcu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné, nepotvrdila sa existencia dovolateľom namietanej procesnej vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

So zreteľom na to, že konanie v prejednávanej veci bude pokračovať na súde prvého stupňa dovolací súd o náhrade trov dovolacieho konania nerozhodoval (§ 243b ods. 5 O.s.p.). O trovách dovolacieho konania takto rozhodnú sudy nižšieho stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 23. marca 2016

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.